

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Robert Galbraith

Carieră malefică

Traducere din engleză și note de
Ciprian Șiulea

Lui Séan și Matthew Harris,
Faceți ce vreți voi cu dedicația asta,
dar nu o folosiți
la sprâncene — chiar *nu* faceți asta.

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize —
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...¹

Blue Öyster Cult, „Career of Evil”,
Versuri de Patti Smith

¹ „Vreau să fur ceea ce tu vrei să afișezi / Și știu că n-o să-mi cer scuze — /
Ești ca și al meu. // Mă dedic răului pentru veșnicie...” (în limba engleză,
în original)

2011

This Ain't the Summer of Love²

Nu reușise să se curețe de tot sângele ei. Sub unghia degetului mijlociu al mâinii lui stângi rămăsese o linie întunecată ca o paranteză. Se apucă să o scoată, deși îi plăcea să o vadă acolo: un memento al plăcerilor zilei anterioare. După un minut de râcâit zadarnic, băgă unghia însângerață în gură și supse. Gustul feros îi aminti de mirosul torentului care se revărsase abundent pe podeaua de gresie, împrôșcând pereții, udându-i blugii și transformând prosoapele din baie de culoarea piersicii — pufoase, uscate și împăturite cu grijă — în cârpe îmbibate în sânge.

În dimineața aceasta, culorile păreau mai vii, iar lumea mai încântătoare. El se simțea senin și învigorat, ca și cum o absorbisese pe ea, ca și cum viața ei trecuse în a lui. După ce le omorai, îți aparțineau: era o posedare

² „Asta nu e Vara Dragostei”, în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult; „Summer of Love” a fost un fenomen social din vara anului 1967, când peste 100 000 de hippotji s-au adunat lângă San Francisco.

care depășea cu mult sexul. Și numai faptul de a ști cum arătau ele în momentul morții constituia o apropiere care depășea orice puteau să resimtă două trupuri vii.

Se gândi, cu un fior de încântare, că nimeni nu știa ce făcuse el și nici ce avea de gând să facă în continuare. Își supse degetul mijlociu, fericit și împăcat, sprijinit de zidul cald, în soarele slab de aprilie, cu ochii ațintiți asupra casei de vizavi.

Nu era o casă elegantă. Obișnuită. Într-adevăr, era o locuință mai plăcută decât apartamentul minuscul în care hainele țepene de sânge de ieri zăceau în saci negri de gunoi, așteptând să fie incinerate, și unde cuțitele lui, spălate bine cu înălbitor, sclipeau în locul îngust din spatele sifonului de sub chiuveta din bucătărie.

Casa aceasta avea în față o mică grădină, balustrade negre și un gazon care trebuia tuns. Două uși albe de la intrare fuseseră înghesuite una lângă alta, ceea ce arăta că acea clădire pe trei nivele fusese împărțită într-un apartament de jos și unul de sus. O fată pe nume Robin Ellacott locuia la parter. Deși se străduise să îi afle numele real, în sinea lui el îi spunea Secretara. Tocmai o văzuse trecând pe lângă bovindou, ușor de recunoscut datorită părului ei deschis la culoare.

A o urmări pe Secretară era un bonus, o plăcere suplimentară. Avea câteva ore de pierdut, așa că se hotărâse să vină să se uite la ea. Astăzi era zi de odihnă, între momentele de triumf de ieri și de mâine, între satisfacția a ceea ce făcuse și însuflețirea a ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Ușa din dreapta se deschise pe neașteptate și Secretara ieși, însoțită de un bărbat.

Încă sprijinit de zidul cald, el privea insistent de-a lungul străzii, stând într-o parte față de ei, așa încât să pară că așteaptă un prieten. Niciunul din ei nu îi acordă vreo atenție. Se îndepărtară pe stradă, unul lângă altul. După ce le lăsă un avans de un minut, se decise să-i urmărească.

Ea purta blugi, o geacă subțire și ghete fără toc. Părul ei lung și ondulat era ușor roșcat, cum o vedea acum în lumina soarelui. I se păru că detectează o ușoară rezervă între cei doi, care nu vorbeau între ei.

Se pricepea să citească oamenii. O citise și o fermecase pe fata care murise ieri, printre prosoapele de culoarea piersicii îmbibate de sânge.

Îi urmărea pe strada lungă cu mâinile în buzunar, pășind agale ca și cum ar fi mers la magazin, în lumina strălucitoare care făcea ca ochelarii lui de soare să nu dea de bănuț. Copacii se unduiau ușor în adierea slabă de primăvară. La capătul străzii, cuplul din fața lui o luă la stânga, spre o arteră principală lată și aglomerată, mărginită de birouri. Sus, deasupra lui, geamurile ferestrelor luceau în lumina soarelui, în timp ce cuplul trecea pe lângă clădirea consiliului local din Ealing.

Acum, colegul de apartament sau iubitul Secretarei, sau ce o fi fost el — un bărbat îngrijit, cu maxilar pătrat din profil — îi vorbea ei. Ea îi răspunse scurt, fără să zâmbească.

Femeile erau atât de meschine, rele, murdare și mici. Niște curve ursuze, toate, care se așteptau ca bărbații să le facă fericite. Doar când zăceau moarte și golite în fața ta deveneau pure, misterioase și chiar minunate. Atunci deveneau în întregime ale tale, nemaiputând să se certe, să se zbată sau să plece, ale tale, să faci cu ele orice voiai.

Cadavrul celeilalte rămăsese greoi și flasc ieri, după ce el îi golise sângele: jucăria lui în mărime naturală, de care putea dispune cum voia.

Îi urmări pe Secretară și pe prietenul ei prin centrul comercial Arcadia, plutind în urma lor ca o fantomă sau un zeu. Puteau oare să-l vadă cumpărătorii din acea zi de sâmbătă sau se transformase, cumva, de două ori mai viu, înzestrat cu invizibilitate?

Cei doi ajunseseră la stația de autobuz. El zăbovi prin apropiere, prefăcându-se că se uită înăuntru unui restaurant, la grămezile înalte de fructe ale unei băcănii, la măștile de carton cu Prințul William și Kate Middleton care atârnavă în vitrina unui magazin de ziare, urmărind imaginea lor din vitrină.

Urmasă să se urce în autobuzul 83. El nu avea prea mulți bani în buzunare, dar îi făcea atâta plăcere să o privească, încât nu voia să se termine. În timp ce urca în spatele lor, îl auzi pe bărbat vorbind despre Wembley Central. Își cumpără bilet și urcă după ei la etaj.

Cei doi găsiseră locuri împreună, chiar în fața autobuzului. El se așeză în apropiere, lângă o femeie morocănoasă pe care o obligă să-și ia pungile pline de cumpărături. Vocile lor străbăteau uneori prin freacăta celorlalți pasageri. Atunci când nu vorbea, Secretara se uita pe geam, fără să vorbească. Ea nu voia să meargă acolo unde se duceau, el era sigur de asta. Când ea își dădu o șuviță de păr din ochi, el observă că avea la deget un inel de logodnă. Deci urma să se căsătorească... sau cel puțin așa credea ea. El își ascunse zâmbetul ușor după gulerul ridicat al gecii.

Soarele cald de amiază se revărsa prin ferestrele cu pete murdare ale autobuzului. Un grup de bărbați urcă,

umplând locurile din jur. Câțiva dintre ei purtau tricouri roșu cu albastru.

Lui i se păru că, dintr-odată, strălucirea zilei pălește. Tricourile acelea, cu o lună și o stea, se legau de ceva ce nu-i plăcea. Îi amintea de o perioadă în care nu se simțise ca un zeu. Nu voia ca această zi fericită să fie pătată de amintiri vechi, amintiri urâte, dar dintr-odată exuberanța lui începea să se stingă. Acum, furios — un adolescent din grup îi întâlnește privirea și, alarmat, întoarce capul rapid — se ridică și o luă spre scări.

Un tată și micul lui fiu se țineau strâns de bara de lângă ușile autobuzului. O explozie de furie în fundul stomacului: *el* ar fi trebuit să aibă un fiu. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să mai aibă *încă* un fiu. Își imagina cum stă băiatul lângă el, venerându-l ca pe un erou — dar fiul lui nu mai era de mult, iar asta se datora în întregime unui bărbat pe nume Cormoran Strike.

Avea să se răzbune pe Cormoran Strike. Avea să aducă prăpădul asupra lui.

După ce ajunsese pe trotuar, ridică privirea spre partea din față a autobuzului și întrezări pentru ultima oară părul auriu al Secretarei. Avea s-o vadă din nou peste mai puțin de 24 de ore. Gândul acesta contribui la calmarea furiei subite provocate de vederea acelor tricouri ale echipei Saracens. Autobuzul porni huruind și el o luă în direcția opusă, liniștindu-se în timp ce mergea.

Avea un plan minunat. Nimeni nu știa. Nimeni nu bănuia. Și acasă, în frigider, îl aștepta ceva foarte special.

A rock through a window never comes with a kiss.³
Blue Öyster Cult, „Madness to the Method“

Robin Ellacott avea 26 de ani și era logodită de peste un an. Nunta ar fi trebuit să aibă loc cu trei luni în urmă, dar moartea neașteptată a soacrei ei făcuse să fie amânată ceremonia. În cele trei luni de după momentul în care ar fi trebuit să aibă loc nunta se întâmplaseră multe. Se întreba dacă ea și cu Matthew s-ar fi înțeles mai bine dacă și-ar fi rostit unul altuia jurământul. S-ar certa oare mai puțin dacă sub inelul de logodnă cu safir care începuse să-i joace puțin pe deget s-ar fi aflat și o verighetă de aur?

Robin refăcea în cap cearta din ziua anterioară, în timp ce își croia drum prin molozul de pe Tottenham Court Road. Scânteia izbucnise încă dinainte ca ei să plece de acasă spre meciul de rugby. De fiecare dată când se întâlneau cu Sarah Shadlock și cu prietenul ei, Tom, Robin și Matthew păreau să se certe, iar ea subliniase asta în

³ „Un bolovan prin fereastră nu aduce niciodată un sărut.” (în limba engleză, în original)

timp ce disputa care mocnea încă din timpul meciului se prelungea spre orele mici ale dimineții.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah căuta scandal — nu-ți dai seama de asta? Nu eu am început, *ea* punea tot felul de întrebări despre el, la nesfârșit...

Eternele lucrări stradale din jurul lui Tottenham Court Road stânjeneau mersul la serviciu al lui Robin încă de când se angajase la agenția de detectivi privați din Denmark Street. Faptul că se împiedică de o bucată mare de moloz, împleticindu-se câțiva pași până să-și recapete echilibrul, nu îi ameliora cu nimic dispoziția. Dintr-o groapă adâncă, plină de bărbați cu căști și gece fluorescente, veni o salvă de fluierături admirative și remarci obscene. Robin îi ignoră, scuturându-și părul blond-căpșună ca să și-l scoată din ochi. Gândurile i se întorceau irezistibil la Sarah Shadlock și la întrebările ei viclene și insistente despre șeful lui Robin.

— Are o frumusețe *stranie*, nu-i așa? Puțin uzat, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată asta. E sexy când ești față în față cu el? E solid, nu?

Robin văzuse cum Matthew își încleștează fălcile, în timp ce ea încerca să dea răspunsuri reci și indifferente.

— Sunteți doar voi doi în birou? Serios? Nu mai e nimeni altcineva?

Ce jigodie, se gândi Robin, a cărei amabilitate obișnuită nu ajunsese niciodată până la Sarah Shadlock. *Știa exact ce face.*

— E adevărat că a fost decorat în Afganistan? Da? Ooo, deci e vorba și de un erou de război?

Robin se străduise din răspuțuri să pună capăt șirului de aprecieri unilaterale ale lui Sarah la adresa lui Cormoran Strike, dar în zadar: spre sfârșitul meciului,

în comportamentul lui Matthew față de logodnica sa se strecurase o anumită răceală. Dar nemulțumirea nu îl împiedicase să glumească și să râdă împreună cu Sarah pe drumul de întoarcere în Vicarage Road, iar Tom, pe care Robin îl considera plictisitor și mărginit, chicotea și el, neînțelegând semnificațiile mai profunde.

Ciocnindu-se de trecătorii care își croiau și ei drum peste șanțurile din șosea, Robin ajunse în sfârșit pe trotuarul opus, trecând pe sub umbra monolitului de beton caroiat care era Centre Point și înfuriindu-se iar în timp ce își amintea ce îi spusese Matthew la miezul nopții, când cearta izbucnise din nou.

— Nu te mai poți opri să vorbești despre el, nu-i așa? Te-am auzit, când îi ziceai lui Sarah...

— Nu *eu* am început să vorbesc iar despre el, ci *ea*, n-ai fost tu atent...

Dar Matthew o imitase, folosind acea voce ascuțită și imbecilă care le reprezenta pe toate femeile: „*Ah, are un păr atât de frumos...*”

— Pentru numele lui Dumnezeu, ești complet paranoic! strigase Robin. Sarah îi tot dădea cu părul afurisit al lui Jacques Burger, nu al lui Cormoran, iar eu am spus doar că...

— *Nu al lui Cormoran*, repetase el cu acel schelălăit idiot.

Robin coti pe Denmark Street, la fel de furioasă ca în urmă cu opt ore, când ieșise valvârtej din dormitor ca să doarmă pe canapea.

Sarah Shadlock, blestemata de Sarah Shadlock, care fusese la universitate cu Matthew și care încercase din răspuț să i-l ia lui Robin, fata care rămăsese în Yorkshire... Robin s-ar fi bucurat dacă ar fi putut să fie sigură că n-o s-o mai vadă niciodată pe Sarah, dar Sarah urma

să vină la nunta lor din iulie și avea să continue, fără îndoială, să-i chinuie după căsătorie, iar poate că într-o zi o să ajungă chiar în biroul lui Robin ca să-l cunoască pe Strike, dacă interesul ei era autentic și nu doar un mijloc de a semăna vrajbă între Robin și Matthew.

N-o să i-l prezint niciodată pe Cormoran, se gândi Robin cu violență în timp ce se apropia de curierul din fața intrării biroului. Curierul ținea într-o mână înmănușată o mapă și în cealaltă un pachet lung și dreptunghiular.

— E pentru Ellacott? îl întreabă Robin când ajunse lângă el.

Aștepta o comandă de aparate de fotografiat de unică folosință din carton, care urmau să fie oferite cadou la nuntă. Programul ei de lucru devenise atât de neregulat în ultimul timp, încât i se părea mai simplu să trimită comenzi online la birou decât acasă.

— Mulțumesc, spuse ea.

Dar curierul se întorsese deja, aruncându-și piciorul peste motocicletă. Robin îl auzi cum pleacă în timp ce intra în clădire.

Tocurile ei zăngăneau, stârnind ecouri, pe scara metalică din jurul casei liftului stricat pe care o urca pe jos. Descuie și deschise ușa de sticlă care sclipi, cu literele întunecate inscripționate pe ea — C.B. STRIKE, ANCHETATOR PARTICULAR.

Robin sosise intenționat mai devreme. În prezent erau asaltați de cazuri și ea voia să mai recupereze din munca de birou, înainte de a relua supravegherea zilnică a unei tinere dansatoare erotice rusoaice. După zgomotul de pași grei de deasupra, deducea că Strike se afla încă la etajul de sus, în apartamentul său.

Robin puse pachetul dreptunghiular pe birou, își scoase haina și o atârână, împreună cu geanta, într-un

cuier din spatele ușii, aprinse lumina, umplu și dădu drumul la ceainic, apoi luă cuțitașul pentru scrisori ascuțit de pe birou. Amintindu-și cum refuzase Matthew să creadă că ea admirase coama cârlionțată a fundășului lateral Jacques Burger, și nu părul scurt al lui Strike care, de fapt, semăna cu părul pubian, Robin înfipse cuțitașul cu furie în pachet, îl desfăcu și deschise cutia.

În cutie fusese înghesuit un picior tăiat de femeie, ale cărui degete fuseseră îndoite ca să încapă.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.⁴

Blue Öyster Cult, „The Marshall Plan“

Țipătul lui Robin ricoșă din ferestre. Se îndepărtă de birou cu spatele, holbându-se la obiectul obscen ce zăcea pe masa de scris. Piciorul era neted, zvelt și palid, iar Robin îl atinsese ușor cu degetul în timp ce deschidea pachetul, simțind textura rece, ca de cauciuc, a pielii.

Tocmai reușise să-și înăbușe strigătul lipindu-și ambele mâini deasupra gurii, când ușa de sticlă de lângă ea se deschise brusc. Strike intră încrunțat, cu cei 1,90 ai săi și cămașa scoasă peste pantaloni și neîncheiată, lăsând să se vadă părul întunecat și sălbatic de pe piept.

— Ce naiba...?

Urmări privirea ei șocată și văzu piciorul. Robin simți cum el o apucă dur de partea de sus a brațului și o îndrumă afară, pe palier.

— Cum a ajuns aici?

⁴ „Un erou aproximativ al unui joc neîndurător.“ (în limba engleză, în original)

— Prin curier, spuse ea, lăsându-l să o conducă în sus pe scări. Pe motocicletă.

— Așteaptă aici. O să sun la poliție.

După ce el închise ușa apartamentului său în spatele ei, Robin rămase nemișcată, cu inima zvâcnind, în timp ce asculta pașii lui coborând. Simțea un gust acid în gât. Un picior. Tocmai primise un picior. Tocmai urcase calm scările cu un picior, un picior de femeie într-o cutie. Al cui era piciorul? Unde era restul femeii?

Se duse spre cel mai apropiat scaun, un obiect ieftin din plastic tapițat și cu picioare de metal, și se așeză, continuând să-și apese buzele amorțite cu degetele. Își aminti că pachetul fusese trimis pe numele ei.

Între timp, Strike stătea la fereastra biroului și privea scrupulos spre Denmark Street, încercând să dea de vreo urmă a curierului, cu mobilul lipit de ureche. La momentul la care se întorsese în anticameră, ca să examineze pachetul deschis de pe birou, deja văzuse poliția.

— Un picior? repetase detectivul anchetator Eric Wardle de la celălalt capăt al firului. Ce dracu', un picior?

— Și nici măcar nu e mărimea mea, spusese Strike.

Dacă Robin ar fi fost de față, nu ar fi făcut gluma asta. Un crac al pantalonilor lui era suflecat, lăsând să se vadă tija de metal care îi servea drept gleznă dreaptă. Tocmai se îmbrăca atunci când auzise țipătul lui Robin.

Chiar în timp ce spunea asta, își dădu seama că era vorba despre un picior drept, ca și membrul pierdut de el, și că fusese tăiat sub genunchi, exact unde fusese amputat și al său. Cu mobilul încă lipit de ureche, Strike privi membrul mai de aproape și nările lui se umplură cu un miros neplăcut de pui proaspăt decongelat. Piele de rasă albă: netedă, palidă și nepătată, în afara unei vânătăi

verzui mai vechi de pe gamba imperfect rasă. Țepii scurți de păr erau deschiși la culoare, iar unghiile nevopsite puțin murdare. Tibia retezată sclipea, de un alb înghețat, pe fondul cărnii din jur. O tăietură dreaptă: Strike se gândi că era posibil să fi fost făcută cu un topor sau satâr.

— De femeie, așa ziceai?

— Așa pare...

Strike mai observase ceva. Pe gambă exista o cicatrice, acolo unde piciorul fusese tăiat: o cicatrice veche, fără legătură cu rana care despărțise piciorul de trup.

De câte ori fusese luat pe nepregătite de marea înșelătoare, în copilăria lui din Cornwall, în timp ce stătea cu spatele la ea? Cei care nu cunoșteau bine oceanul uitau forța și brutalitatea lui. Când îi izbea cu puterea unui metal rece, erau îngroziți. Strike se confruntase cu frica, lucrase cu ea și o gestionase întreaga lui viață profesională, dar vederea acelei cicatrici vechi îi tăie pentru o clipă răsuflarea, înspăimântându-l cu atât mai tare cu cât nu se aștepta la asta.

— Mai ești? spuse Wardle de la celălalt capăt al firului.

— Ce?

Nasul de două ori rupt al lui Strike stătea la câțiva centimetri de locul în care fusese tăiat piciorul femeii. Își amintea piciorul cu cicatrice al unui copil pe care nu-l uitase niciodată... când o văzuse ultima oară? Oare câți ani avea ea acum?

— Pe mine m-ai sunat primul...? îl îmboldi Wardle.

— Da, spuse Strike, străduindu-se să se concentreze. Aș prefera să faci tu asta, nu altcineva, dar dacă nu poți...

— Vin acum, spuse Wardle. Nu durează mult. Stai acolo.

Strike închise telefonul și îl puse jos, continuând să se holbeze la picior. Acum văzu că sub el era un bilet, un